

Overweging zondag 24 januari 2016

Jaar C, 3^e zondag door het jaar, Bidweek voor de eenheid

Lezingen: Neh. 8,2-4a;5-6;8-10 – Psalm 19 – 1 Kor.12,12-30 of 12-14.27 – Luc. 1,1-4; 4,14-21

We lezen in de eerste lezing dat het hele volk in tranen was uitgebarsten. In het boek Nehemia, voorafgaand aan deze lezing, wordt verteld hoe het Joodse volk terugkeerde uit hun ballingschap. Er wordt in commentaren geschreven dat ze zich schuldig voelden omdat ze ontrouw waren geweest, en dat ze daarom naar Babylonië waren verbannen, maar ze waren waarschijnlijk ook en vooral blij dat ze nu eindelijk weer terug waren in Jeruzalem na zo lang weg te zijn geweest.

De Babylonische ballingschap duurde van 586 na de verwoesting van de tempel tot 538 vC. Dat was maar liefst 48 jaar! Een generatie. Er waren kinderen geboren die Jeruzalem nu pas leerden kennen. En dankzij Nehemia was de muur weer opgebouwd, zodat ze er weer veilig konden gaan wonen. Er was, na alle ellende dus eindelijk weer perspectief. Het was Ezra die hen terug had geleid uit Babylonië, terug naar huis en die hen de Tora voorlas. Hier, op dit moment, waren ze samengekomen om naar hun eigen heilige boek te luisteren, naar het woord van God, die met hen mee was getrokken. De Tora is hun identiteit: dat ze zo massaal naar de Tora kwamen luisteren, betekende dat ze weer een eenheid waren. En in God mogen wij ons ook één voelen. We zijn geschapen door dezelfde God, gedoopt in dezelfde Geest. Onze naam is geschreven in Gods hand, we zijn geroepen om zijn Koninkrijk zichtbaar te maken. Dat zichtbaar maken van Gods Koninkrijk kunnen we doen door elkaar het leven te gunnen, zoals aan ons ons leven gegund is. We zijn allemaal anders, en allemaal welkom. Zo maken wij samen een nieuw Jeruzalem.

Paulus benadrukt in zijn brief aan de Korintiërs dat iedereen die gedoopt is in de Geest van Christus, één lichaam is geworden. Alle dopelingen, dus ook wij hier in deze kerk, zijn daarmee één lichaam geworden. Of we nu Joden, Grieken, slaven of vrijen zijn, of we nu uit Glanerbrug komen of uit Syrië of Afrika, of we nu intellectueel zijn of arbeiders, dat maakt niet uit. We maken met ons allen deel uit van dat ene lichaam.

We mogen onze verschillen vieren, want een lichaam kan niet zonder hoofd en niet zonder handen.

Eigenlijk is deze lezing nog niet af. Paulus gaat verder: of we nu een oog zijn of een hand, dat geeft niet. Juist die delen van het lichaam die het zwakst schijnen te zijn zijn onmisbaar. Dus laten we dat vooral niet vergeten: de schijnbaar zwakste delen zijn juist heel belangrijk. En dat geldt ook voor onze gemeenschap. Juist dáárom moeten we goed zijn voor de zwakste schakels. Immers, ons lichaam lijdt helemaal mee als we ergens pijn hebben. Als je je arm hebt gebroken, of hoofdpijn hebt, dan lijdt je hele lichaam mee. Zo moeten wij medelijden voelen en mee leven als mensen zwak zijn, want zij zijn zoals wij. Zo moeten we elkaar een

nieuwe start gunnen en niet in wrok blijven steken. Ook wij willen immers graag medeleven van anderen als we pijn of verdriet hebben of een verkeerde keuze hebben gemaakt.

In het evangelie volgens Lucas leest Jezus uit Jesaja en staat dan op als de nieuwe Messias: Hij is geroepen om armen de Blijde Boodschap te brengen en verdrukten te laten gaan in vrijheid.

Die Blijde Boodschap bestaat eruit dat we God liefhebben en onze naaste. We hoeven elkaar niet meteen om de hals te vallen, maar wel: elkaar het leven gunnen, elkaar ruimte gunnen, zien dat we allemaal even geliefd zijn. God maakt geen onderscheid. Hij houdt gewoon van ons. Van ons allemaal. Immers, dáárom zijn wij hier: omdat we gewenst zijn. En dat mag iedereen weten: gevangenen, blinden en verdrukten. Met díe blijde boodschap voelen we ons vrij. En daarom lezen wij in het evangelie en mogen wij feestvieren: Evangelie betekent Blijde Boodschap. Wat Jezus dus vertelt, bevrijdt ons. Hij leert ons dat liefde onze richtlijn moet zijn. En die liefde bevrijdt.

En dát is onze opdracht. Dat we elkaar vrijheid gunnen, dat we zorgen voor elkaar en voor de wereld om ons heen, en niet alleen aan ons zelf denken. We zijn allemaal ogen en oren, handen en hart, allemaal deel van dat ene lichaam, Christus. In Christus zijn wij met elkaar, samen, een eenheid. Armen en verdrukten horen ook bij de wereld en zijn ook geliefd. Dus ook naar hen moeten we omzien.

Eenheid: vandaag is de laatste dag van de Gebedsweek voor de eenheid van de christenen, die vorige week zondag was begonnen. Laten we hier daarom nogmaals bidden voor eenheid. Door aandacht voor elkaar te hebben, wanneer mensen iets vertellen. Door tijd voor elkaar te nemen en elkaar te ontmoeten. Door tijd te nemen om af en toe stil te zijn en ons op God te richten en van de schepping waarin wij leven te genieten. Door te lachen met elkaar en plezier te hebben, want we mogen ook genieten van ons door God gegeven leven. Niemand mag uitgesloten worden, want God is er voor iedereen en het evangelie, de blijde boodschap, is er voor iedereen. We mogen smaakvolle mensen zijn, pit hebben, en een licht voor elkaar zijn. Zo maken we het koninkrijk van God samen zichtbaar.

En dát is reden om feest te vieren. De dag dat het volk, dat wij een eenheid zijn, is een dag om te vieren. De Tora, de Bijbel, Gods woord, Christus hoort daarbij. God geeft diepgang aan die vreugde. Door eenheid na te streven en daarbij God niet uit het oog te verliezen, kunnen we nog gelukkiger worden. Immers, het is dankzij God dat we er zijn, en met de kracht van ons geloof in Christus in wie we één zijn, met de kracht van de H. Geest kunnen we samen de wereld beter maken. Het is aan ons om wegen te vinden die boven de verdeeldheid uitgaan. We moeten onszelf bevrijden van oordelen en tegenzin en elkaar uit die ballingschap wegroepen.

Er is een weg naar vreugde: Jezus is die weg. Geen weg die beknelt, geen wet die beknelt, maar die bevrijdt. Want het is de liefde die barrières wegneemt tussen rassen en standen. Laat ons proberen, elke dag opnieuw, die weg te volgen.

Want met die liefde zijn we bestemd tot vervulling en vreugde.

Amen